

Visul iubirii

Daniel Vișan-Dimitriu

Am să vă spun povestea ce-am reușit s-ascult
Pe-un țărm atât de aspru și de bătut de vânt,
Încât din începutu-i, în tot acel tumult,
N-am înțeles nici timpul, nici locul pe Pământ.

E, sigur, din vechime, e de pe vremea când,
Cu sulițe și pietre sau ocrotiți de foc,
Întâii dintre oameni se apărau luptând
Cu fiarele, cu noaptea, cu ultimul soroc.

Povestea mea o-ncepe un vânător de-atunci,
Cu ochi lucind albastru, puternic și rebel,
Ne'nduplecat în lupte, neascultând porunci,
Temut de toți cei care se înfruntau cu el.

Nu căuta putere – puterea ... el era,
Nu-i trebuia șefia și nici vreun rang înalt;
Voia singurătate, dar și cu ei să stea,
Simțea că el e altfel, iar ei știau că-i alt.

Se-ndepărta adesea de tot ce cunoștea
Chemat de neștiutul ținuturilor noi
Și cu speranța vie de a găsi ceva
Ce-ar duce în uitare întoarcerea-napoi.

Trecuse munți și codri, vânase în pustiu,
Făcuse foc în peșteri deasupra mult de nori,
Băuse din izvoare c-un colorit mai viu
Decât un strop de rouă la prima rază-n zori ...

Se odihnea pe-o stâncă din malul unui lac
Ce-i atrăgea privirea cu apa-i de cristal,
Când i-a-ntâlnit privirea. Înmărmurit, buimac,
S-a întrebat, privind-o: "E-al visului final?"

E ea, aceea care, de-atâta timp, în vis,
Mă cheamă și m-așteaptă, mă arde cu priviri
Pierdute-n ale mele, aceea ce-a promis
Că-mi va opri cărarea atâtor rătăcirii?"

Iar ea, c-un gest molatic de braț marmoreean,
Și-a întregit chemarea și a rămas a lui
Pe-un țărm pierdut de lume al unui lac montan,

Albastru-n ochi albaștri, adânc în ochi căprui.

Povestea lor, șoptită în adieri de vânt,
La focul dintr-o noapte pe-un țărm îndepărtat,
Mi-a amintit că visul iubirii pe Pământ
Trăia atunci când omul s-o afle a-ncercat.